

dat niet pasten bij de heldinnen van haar romans. Zij was bang dat ze haar ouders bedroog, door toe te geven aan haar liefde voor Thijs. Ze vroeg zich af of het goed was het hoofd van dien jongen op hol te brengen; maar het sneed haar door de ziel, toen ze zoo losweg bij zich zelf zei: „dien jongen.” En ze stelde zich weer schadeloos door zijn beeld voor zich op te roepen en bezweek voor de verleiding om zich in gedachte geheel aan hem over te geven.

Matthijs werd met het oogenblik onrustiger, hij kon nu volstrekt niet meer zijn aandacht bij de studie bepalen. Voortdurend bepeinsde hij, wat de beste manier zou zijn om Margreet zijn liefde te verklaren. Hij tobde zijn hersens af, om een geestig woordenspel te bedenken, dat als een stuk vuurwerk vanzelf zou aangloeien, tot een onstuimige verklaring. Maar toen de tijd van handelen daar was ontbrak hem de moed en vermeed hij het zelfs met haar alleen te blijven. Zulk een gekunstelde manier van doen was ook niets voor hem, dacht hij toen, en nam zich nu voor haar zonder omwegen te zeggen, dat hij veel van haar hield. Dat denkbeeld lokte hem; hij zou zijn ziel voor haar uitstorten, in alle eenvoud, zou niet zeggen „liefhebben”, maar „houden van.” De tranen sprongen hem in de oogen en hij lachte zenuwachtig van aandoening. Den volgenden dag echter, toen hij eindelijk den moed gevonden had om met haar alleen te blijven, kwam geen mooi woord hem in de gedachte; hij kwelde zich om diepe, ware, naieve opmerkingen te bedenken, maar te vergeefs, en wist niet anders te doen dan haar ernstig zwijgend aan te kijken, zooals onder de thee. Inwendig werd hij knorrig kwaad en hij vond dat Margreet nu maar begrijpen moest dat hij veel van haar hield. Maar ze wachtte zenuwachtig, dat zag hij wel. Hij moest dan toch wel wat zeggen, al was het eerst maar over het weer. Doch de woorden wilden niet aaneenkleven tot een zin. Eindelijk kwam zijn zuster binnen en was de gelegenheid voorbij.

Hij ging op zijn kamertje zitten mokken. Wat verwachtte dat kind toch van hem? Hij wou dat men haar nooit in huis gehaald had. 't Werd een last; en hij was nota bene nog maar zeventien jaar. — Hier werd zijn ijdelheid wakker, een meisje van een en twintig jaar had hem, een jongen van zeventien, lief. Zijn zucht om diep en rijp van gemoed te schijnen en groote menschelijke emoties door te maken, zwol aan, en zoo nam hij zich opnieuw voor bij de eerstvolgende gelegenheid zich uit te spreken. Bovendien wat had ze een prachtig figuurtje; voor het Pinksteren was en hij vier dagen naar huis ging, wilde hij haar in zijn armen hebben gevoeld.

Den volgenden middag voelde Thijs zich als een slachtoffer, toen zij naast hem op de canapé kwam zitten. Ze was onrustig en telkens als zij bewoog, bewoog hij mee. Dan ging hij op zijn beurt weer verzitten en zag haar naast zich even dalen en opwippen; het waren zoo goed als geheime teekens, die hem een beetje moed gaven. — Onverwachts spoedig werden ze alleen gelaten. Thijs raakte weer in de war. Toch zei hij eindelijk met een innige stem: Margreet; maar liet iets heel gewoons volgen. Toen ze weer zwegen, hoorde hij haar sneller ademen en telkens slikken. Hij keek naar haar rokken, waarin de knieën onrustig heen en weer gingen en hun vorm drukten, en trachtte toen een heftige begeerte in zich op te wekken om zodoende een brutalen moed te krijgen. 't Gelukte niet; hij voelde zich schaamachtig, alsof hij in zijn onderkleeren bij haar zat.

De stilte werd drukkender. Thijs verwachtte elk oogenblik, dat Margreet op zouspringen en hem uitlachen of nog erger doen. Zenuwachtig speelde hij met zijn zakdoek, die niet heel schoon was. — Tot zij hem die plotseling afgreep, zich van hem weg boog en dicht tegen de zachte kussens kroop. Ze lachte uitdagend.

Thijs zat even verbluft te kijken; zoiets had hij niet verwacht; maar hij wilde een man van ondervinding lijken.